

Arrest

nr. 160 565 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, werd geboren te Accra, Ghana op (...) 1990.

Op 6 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 september 2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Er werd tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 26 september 2013 wordt de adoptie van verzoeker door een vrouw van Belgische nationaliteit en haar echtgenoot van Ghanese nationaliteit, rechtsgeldig verklaard. Dit vonnis wordt op 20 november 2013 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 5 december 2013 dient verzoeker voor de eerste maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van J. G. van Belgische nationaliteit.

Op 4 juni 2014 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juni 2014 en vermeldt *"volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst"*.

Op 2 juli 2014 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 30 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing vermeldt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Op 6 februari 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Er wordt hem een bijlage 19ter afgegeven.

Op 15 juli 2015 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de stad Gent met de vraag om verzoeker uit te nodigen voor 3 augustus 2015 bijkomende documenten voor te leggen, meer bepaald *"Bewijzen ten laste"*.

Op 5 augustus 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing die op 20 augustus 2015 aan verzoeker werd betekend en dewelke luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2015 werd ingediend door:

*Naam: W. Voornaam: H. Nationaliteit: Ghana Geboortedatum : (...)1990
Geboorteplaats: Accra Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9040 GENT*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de

bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 02.12.2013 - 08.12.2013 (Accent Jobs for people)
- loonfiches voor de periode januari -februari 2014 (NV xxx), bijbehorende attesten (ACV) waaruit blijkt dat ze in de periode december 2013-februari 2014 een aanvullende werkloosheidsvergoeding ontving

De meest recente van de voorgelegde documenten dateren van februari 2014, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.* "

Op 6 augustus 2015 brengt de stad Gent het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juli 2015 ter kennis van verzoeker.

Op 20 augustus 2015 wordt de bestreden beslissing ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende het eerste middel

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

"Eerste middel : Schending van de artikelen 40ter en 42. § 1. tweede lid van de vreemdelingenwet. van tiet zorgvuldigheidsbeginsel. van de motiveringsplicht. van het redelijkheidsbeginsel. van het rechtszekerheidsbeginsel. van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout. Verzoeker heeft op 6 februari 2015 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 6 augustus 2015 werd verzoeker door de stad Gent uitgenodigd bewijzen ten laste voor te leggen en dit voor 3 augustus 2015 (cf. stuk 2). Dat derhalve verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om alsnog bewijzen ten laste neer te leggen nu hij pas uitgenodigd werd (om dit te doen) op 6 augustus 2015 en de datum voor neerlegging ondertussen reeds verstreken was. Dat verweerder geenszins met deze laattijdige betekende uitnodiging t.a.v. verzoeker rekening heeft gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Op 20 augustus 2015 wordt verzoeker door verweerder immers In kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 augustus 2015 (bijlage 20) (cf. stuk 1). Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de aan verzoeker laattijdige betekende uitnodiging en verzoeker de kans niet heeft gekregen de door verweerder gevraagde documenten neer te leggen. Verweerder heeft in elk geval de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. Dat verzoeker in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in

het kader van een zorgvuldig onderzoek hem tijdig aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen. Geenszins werd verzoeker tijdig uitgenodigd alsnog recente bewijzen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen. Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. Verzoeker wordt door verweerder verweten nagelaten te hebben zijn aanvraag te actualiseren. Dat verzoeker evenwel door verweerder de mogelijkheid niet werd geboden zijn aanvraag te actualiseren. Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische référéntiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen".

3.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout. De verzoekende partij meent dat er onvoldoende onderzoek werd verricht en nagelaten heeft om bij haar aile bescheiden en inlichtingen in te winnen. Er zou geen rekening zijn gehouden met een laattijdige betekende uitnodiging. De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden. De verweerder acht dit middel vooreerst niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt. Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. ARC.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531). Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken. De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tót 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tót 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :
- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd

twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie(eigen markering).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft rekening gehouden met alle stukken die zich in het administratief dossier bevonden. Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging opgemerkt dat de meest recente van de voorgelegde documenten dateren van februari 2014 en deze bijgevolg onvoldoende recent zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht geoordeeld dat op basis van de voorgelegde bewijzen de dienst geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt aan de betrokkenen toe om hun aanvraag te actualiseren (RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Verweerder benadrukt dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande moet worden benadrukt dat de verzoekende partij de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante informatie op nuttige wijze ter kennis te brengen van de gemachtigde van de Staatssecretaris. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen ligt de bewijslast inzake het "ten laste zijn" integraal bij de verzoekende vreemdeling, dewelke gebruik wenst te maken van het recht op gezinshereniging. Zie in dezelfde zin: "de bewijslast inzake het ten laste zijn van de Belgische echtgenoot ligt bij verzoekster. Verzoekster behoort te weten dat zij in dit verband stukken of informatie moet overmaken die verwerende partij moet toelaten met kennis van zaken te beoordelen of de Belgische echtgenoot beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster te zijnen laste te nemen." (R.v.V. nr. X dd. 30.04.2014) En ook: "Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tō vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht (R.v.V. nr. X van 19 december 2008).

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig kritiek leveren op het feit dat zij niet tijdig uitgenodigd werd om bijkomende bewijzen voor te leggen. Terwijl door verzoekende partij geenszins dienstig kan voorgehouden worden als zou hij niet de mogelijkheid hebben gehad zijn aanvraag te actualiseren: bij de aanvraag en ook op een later tijdstip kon verzoekende partij steeds stukken overmaken om zijn aanvraag te vervolledigen. Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake: "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65). " (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87). Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld. In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35) Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen

van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36) Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43). De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003). Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvY 16 november 2010 nr. X) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. X) Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Verzoekende partij beschikte uiteraard over de mogelijkheid om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren. De beweringen van verzoekende partij zijn hieromtrent niet dienstig. Verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing. Zie ook: "De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hier aan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen." (R.v.V. nr. X dd. 06.03.2015) Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40) Het vaag en theoretisch betoog omtrent de inkomstenbewijzen, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Terwijl de beschouwingen van verzoekende partij nopens een niet uitgevoerde behoefteanalyse niet kunnen worden aangenomen. Door de gemachtigde kon geenszins rekening worden gehouden met de door verzoekende partij voorgelegde documenten. Een behoefteanalyse kan enkel worden uitgevoerd in het geval er bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen. Dit is in casu geenszins het geval. Verweerder wijst op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40tr van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten

overgaan tót een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). " (R.v.V. X dd. 02.02.2015) "Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen. " (R.v.V. nr. X dd. 14.01.2015) Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. "Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. ni. X van 20.9.2007) De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

3.1.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van de verdediging. Verzoeker voert aan dat hij pas op 6 augustus 2015 werd uitgenodigd om bewijzen ten laste voor te leggen vóór 3 augustus 2015 en dat bij het nemen van de bestreden beslissing en het beoordelen van verzoekers aanvraag geen rekening werd gehouden met deze laattijdige kennisgeving van de vraag om bewijzen ten laste voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juli 2015 een schrijven richt aan de burgemeester van de stad Gent met de vraag om verzoeker uit te nodigen vóór 3 augustus 2015 bijkomende documenten voor te leggen, meer bepaald "*Bewijzen ten laste*". De stad Gent brengt het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juli 2015 op 6 augustus 2015 ter kennis aan verzoeker, dit is inderdaad reeds na het verstrijken van de termijn waarbinnen verzoeker deze stukken moest bijbrengen.

De vraag rijst echter of verzoeker dit schrijven nodig had om te weten welke stukken hij diende voor te leggen in het kader van zijn aanvraag. Het document dat aan verzoeker te laat ter kennis werd gebracht vermeldt dat hij "*Bewijzen ten laste*" dient voor te leggen en specificeert deze.

Er is geen wettelijke verplichting om in het kader van een aanvraag gezinshereniging middels een bijkomend schrijven aan de aanvrager mee te delen welke documenten hij dient mee te delen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat huidige aanvraag verzoekers derde aanvraag tot gezinshereniging is. Zijn eerste aanvraag gezinshereniging werd op 4 juni 2014 geweigerd omdat "*volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst*". Verzoekers tweede aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat verzoeker onvoldoende had aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verzoeker wist dus, omwille van twee geweigerde aanvragen die de reden van weigering vermeldde, welke documenten nog ontbraken in zijn dossier en welke documenten hij dus logischerwijze zou moeten voorleggen bij een derde aanvraag. Verzoeker kan het feit dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd inzake het ten laste zijn, *in casu* dus niet toeschrijven aan het loutere feit dat hij slechts een laattijdige kennisgeving heeft gehad van de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin dit nog eens expliciet gevraagd werd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan *in casu* niet worden aangenomen. Het bestuur had geen wettelijke verplichting om verzoeker schriftelijk mee te delen welke documenten hij diende voor te leggen en in voorliggend geval blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker in het kader van zijn derde aanvraag gezinshereniging op dezelfde grond (als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg), door de twee vorige weigeringsbeslissingen op de hoogte was van welke documenten nog ontbraken in zijn dossier.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* wordt herhaald dat het bestuur geen wettelijke verplichting heeft om in het kader van een aanvraag gezinshereniging de aanvrager schriftelijk mee te delen welke documenten hij diende voor te leggen, zodat een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

3.1.3.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van de verdediging. Verzoeker herhaalt dat hij tijdig diende uitgenodigd te worden om de gevraagde documenten neer te leggen en dat de verwerende partij zich moest informeren bij hem.

De hoorplicht zoals door verzoeker aangehaald als beginsel van behoorlijk bestuur, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn vorige vermelde aanvragen bijkomende stukken heeft ingediend. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij geen bijkomende stukken zou kunnen indienen in het kader van zijn derde aanvraag. In dit verband wordt tevens herhaald dat, precies gezien het feit dat het om zijn derde aanvraag ging, verzoeker op de hoogte was van de procedure en van de reden waarom zijn eerste twee aanvragen werden geweigerd. Verzoeker had bijgevolg de mogelijkheid om in het kader van zijn derde aanvraag alle stukken voor te leggen die hij nodig en nuttig achtte.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Een schending van de hoorplicht kan *in casu* niet worden aangenomen.

3.1.3.3. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat een behoeftanalyse moet worden uitgevoerd overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid indien niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

(...)
- (...).”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 39 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 02.12.2013 - 08.12.2013 (Accent Jobs for people)

- loonfiches voor de periode januari - februari 2014 (NV xxx), bijbehorende attesten (ACV) waaruit blijkt dat ze in de periode december 2013-februari 2014 een aanvullende werkloosheidsvergoeding ontving

De meest recente van de voorgelegde documenten dateren van februari 2014, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker meent dat een behoefteanalyse had moeten gebeuren en dat hij moest worden uitgenodigd om stukken voor te leggen aangaande de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van verzoeker en de referentiepersoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. De meest recente documenten betreffende de inkomsten van de referentiepersoon in het kader van de aanvraag ingediend op 6 februari 2015, dateren immers van februari 2014. De gemachtigde kon dus op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid vaststellen dat het bestuur geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Er dient te worden vastgesteld dat deze situatie de afwezigheid van een bestaansmiddel inhoudt zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat er *“Bijgevolg (...) niet afdoende beoordeeld (kan) worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)”*.

Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan informatie over actuele bestaansmiddelen, *in casu* niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Verzoekers betoog dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door zich niet te informeren aangaande de maandelijkse onkosten van het huishouden van verzoeker en zijn Belgische partner of verzoeker daaromtrent te horen, kan evenmin worden bijgetreden. Er dient immers te worden herhaald dat er *in casu* géén actuele bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet aan de orde is en de gemachtigde daaromtrent evenmin dient te motiveren noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken of te horen. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking van het tweede onderdeel van dit middel.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (*cf.* RvS 16 december 2014, nr. 229.571). *In casu* is dit niet het geval, gezien er geen bewijzen voorliggen van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op basis van een verkeerde foutenvinding of op kennelijk onredelijk wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. De schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.1.3.4. De schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede en laatste middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw. van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging
Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land». Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België. Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd”.

3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, de

motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend. De verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot een vage verwijzing naar het feit dat zij diende gehoord te worden, doch zij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijk verhoor van enigerlei invloed had kunnen zijn op de bestreden beslissing. Verweerder laat bovendien gelden dat het "horen" enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist kan zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen (zie ook RvV 08.01.2010, nr. X). Tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen had verzoekende partij evenwel de mogelijkheid om aan haar dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die zij nuttig acht. De verweerder verwijst voor zoveel als nodig nog naar volgende rechtspraak: "Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zet zij in haar verzoekschrift niet uiteen welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Haar belang bij deze grief is daarom evenmin aangetoond. Bovendien houdt de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel - m. n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk - te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd, de verzoekende partij steeds de mogelijkheid had om bijkomende argumentatie aan de verwerende partij over te maken en de gelegenheid had het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen. " (RvV 21.05.2012, nr. X). Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat hij de gelegenheid heeft gehad om naar aanleiding van zijn aanvraag alle nuttige informatie en stukken over te maken. De kritiek van verzoekende partij mist elke grondslag. Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. "Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. " (R.V.V. nr. X van 20.9.2007) In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens de verplichting voorschrijft om uitdrukkelijk te motiveren nopens de in deze bepaling vervatte belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. "Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: 'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ' Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(.) I(.) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staat. " (R.v.V. nr. X van 19 november 2012) Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar vage kritiek niet volstaat om afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissing. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen".

3.2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, dient te worden opgemerkt dat, los van de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is *in casu* het familielid van een Belg en heeft een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Hij valt dus niet onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn, zodat hij de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.2.3.2. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St.

Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk van plan was om verzoeker (schriftelijk) te horen, met name door middel van de brief daterend van 15 juli 2015. Zoals reeds werd besproken bij het eerste middel, blijkt dat dit schrijven verzoeker niet tijdig heeft bereikt maar dat verzoeker, omwille van twee geweigerde aanvragen die de reden van weigering vermeldde, wist welke documenten nog ontbraken in zijn dossier en welke documenten hij dus logischerwijze zou moeten voorleggen bij een derde aanvraag. Verzoeker toont in het middel niet aan dat hij wel degelijk documenten had kunnen voorleggen die bewijzen dat hij wel ten laste was van de Belgische referentiepersoon, zodat hij in dit opzicht alvast niet aantoont dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Inzake het gezins- en familieleven van verzoeker dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, middels de drie aanvragen tot gezinshereniging met verzoekers Belgische moeder. De omstandigheid dat hij hierover tijdens een verhoor nog bijkomende informatie zou hebben kunnen geven, brengt *in casu* niet mee dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. De verwerende partij was immers reeds op de hoogte van het feit dat verzoeker een Belgische moeder heeft en in het verzoekschrift concretiseert verzoeker niet welke specifieke omstandigheden hij wenste aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere afloop.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en dat hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er, in strijd met dit artikel, geen enkele afweging is gebeurd.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat, zodat de bevelscomponent van de bestreden beslissing *in casu* hieromtrent niet uitdrukkelijk dient te motiveren. Er moet echter wel blijken dat bij het nemen van de bevelscomponent, rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het familiaal leven van verzoeker. Meer nog, de bestreden beslissing betreft een antwoord op de aanvraag gezinshereniging van verzoeker. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit deze component van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Tevens wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel voor wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van de verdediging. Hieraan wordt toegevoegd dat wat de bevelscomponent betreft, verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

3.2.3.5. De schending artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET